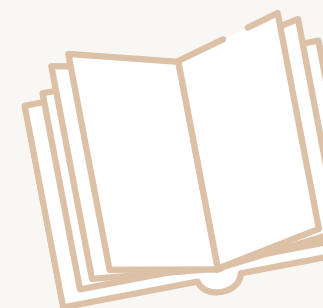

ПОЕЗІЇ КРИВОРІЖЖЯ

Любов Баранова

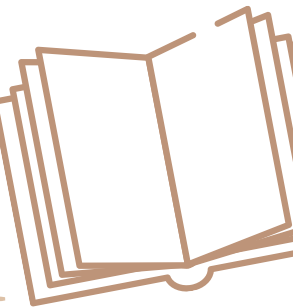
***Свої вірші я пишу серцем,
а мова серця близька і
зрозуміла кожному.***

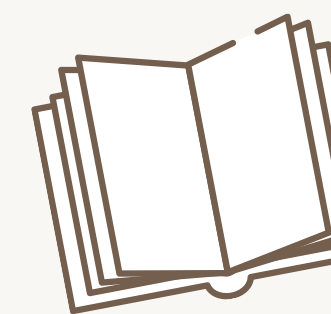
ЖИТТЄВИЙ ШЛЯХ

Майбутня поетеса Любов Баранова (у дівочтві – Завірюха) народилася в с. Гурівка Долинського району Кіровоградської області в сім'ї службовців, а діди і прадіди були селяни-хлібороби.

Середню школу й музичну по класу фортепіано закінчила в містечку Долинська. Трудову діяльність розпочала ще будучи старшокласницею – після уроків долала п'ять кілометрів пішки до дитячого садка, де навчала дітлахів музиці та співу.

ЖИТТЄВИЙ ШЛЯХ

Після закінчення Олександрійського педагогічного училища упродовж двадцяти п'яти років працювала музичним керівником у дитячих дошкільних закладах Долинської та Кривого Рогу.

Любов Олександрівна була членом Кіровоградського літоб'єднання "Степ", Криворізького міського літературного об'єднання «Рудана», член Асоціації криворізьких літераторів літературного об'єднання при альманасі «Саксагань».

Рекомендована Дніпропетровською обласною організацією до прийому у Національну спілку письменників України.

З 2004 по 2016 роки працювала керівником літературного гуртка "Перлинка" в КНВК №35 "Імпульс" м. Кривого Рогу.

Пелюстки любові (1996)

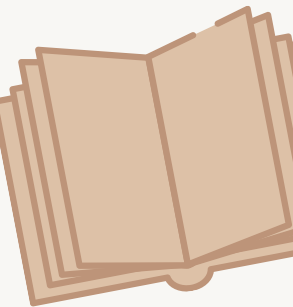
Любов БАРАНОВА

Пелюстки любові

Любов Баранова – поетеса чутлива і ніжна, вона сприймає життя в першу чергу почуттями, не вживаючи алгебру до гармонії. Її лірична героїня страждає від розлуки, з коханим, від непорозумінь, від жорстокості буття, але вона ж відкрита до всього прекрасного – і в людях, і в природі. Вірші поетеси читати з холодним серцем неможливо, вони захоплюють своєю щирістю й глибиною почуттів. Так нелегко сьогодні докликатись до людей поетичними рядками, та мені здається, що голос Любові Баранової буде почутий читачами.

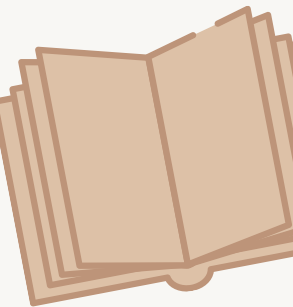
Анатолій ЛИПИЦЬКИЙ,
член Спілки письменників України

Пелюстки любові (1996)

Свій голос має найдрібніша пташка,
У кожної неповторимий лет.
Поетові, знайти свій голос важко,
Хто думає інакше – не поет!

Кровавим потом серце обагриться,
Поставить творчу працю над усе –
Поезія, така примхлива птиця,
Що рідко нас на крилах піднесе.

Пелюстки любові (1996)

Любов БАРАНОВА

Пелюстки любові

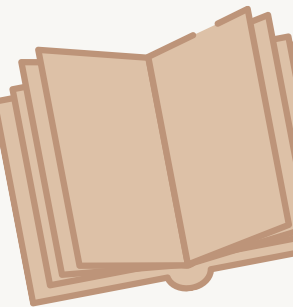

Чула якось критику: – Поети,
Як пришельці з іншої планети
І не марно звать їх диваками –
З квітами спілкуються й зірками.

Все переінакшують поети,
Загадки свої в них і прикмети,
Їм звичайні гарбузи городні
Храми, бач, нагадують господні.

Впав метеорит, летить комета –
Вірші так і бризкають з поета!
Заримує: "Гаснуче кохання
Шле на землю вісточку останню..."

Я, на жаль, отому реалісту
Не змогла відразу відповісти,
Що, якби поетів ми не мали,
То и пісень би люди не співали.
Пісня, визнаю, - не в полі жито,
Та без неї як у світі жити?

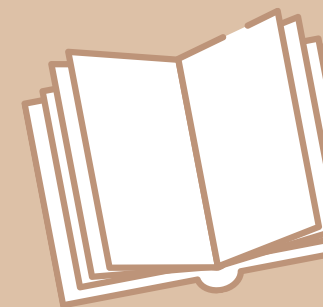

Сонячні стежини (1998)

«Сонячні стежини» – третя збірка поезій Любові Баранової, яка увібрала творчий набуток криворізької поетеси останніх двох років.

Просякнута любов'ю до рідної землі, сповнена роздумами про минуле та майбутнє, що переплітаються з хвилюючими мотивами суперечливого сьогодення, книга відкриває світлі стежки людських почуттів і привабливий простір для думок. І справді сонячними видаються вірші для дітей – ще одна характерна грань у творчості талановитого криворізького автора.

Сонячні стежини (1998)

Мамі моїй – Завірюсі
Вірі Петрівні присвячую

Замітає село,
Замітає снігами село,
Не дійти, не доїхать –
Заметами шлях перекрито.
А колись-то було
В тім селі все бриніло й цвіло,
Й золотими чубами рихтіли пшениця і жито.

Забіліли літа,
Зимно так забіліли літа,
Вже засніжене небо
Теплом променистим не бризне.
І любов вже не та,
Й забувають цілунки уста,
І сльозою в душі
Переплакана осені тризна.

Навперейми снігам,
Навперейми літам і сльозам,
Думка птахом летить
В юних днів наших сонячні далі,
Де так любо серцям,
Де високим, палким почуттям
Запалили зорю
Ми на вічних небесних скрижалях.

Сонячні стежини (1998)

ВОСЕНИ

Просурмив вожак птахам:

– В ірій час, лелеки!

Небеса віщують нам:

– Хуга недалеко!

Он і річка замерза,

Сохнуть очерети.

Хилить віттячко лоза:

– Де ти, сонце, де ти?!

Срібну стрічку морозець

Вплів їй в коси мідні.

І звелися нанівець

Теплі дні погідні.

Люба річко, прощавай!

Як весна прилине –

Вернуть нас у рідний край

Сонячні стежини.

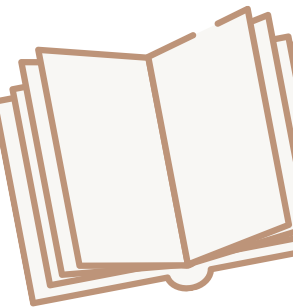
Любов БАРАНОВА

На крилах світлої мети (2001)

Поезія відомої криворізької поетеси Любові Баранової сповнена людяності і тепла, природньої простоти та щирості, що надає їй своєрідного філософського звучання, яке вирізняє голос зрілого майстра.

До нової книги увійшли вірші-присвяти великим майстрам минулого, вірші-роздуми над вічними проблемами буття, вірші-сповіді про найінтимніші почуття, що завжди хвилюють людську душу своєю тонкою, ніжною й незбагненою суттю.

Любов БАРАНОВА

На крилах світлої мети (2001)

Місто моє

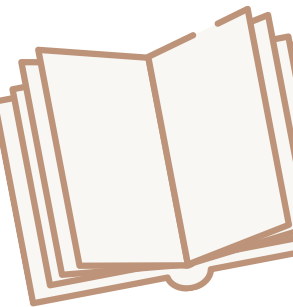
Пісня

День травневий зліта над копрами
І найвищих висот дістає.
В рудників перегуки і гами
Услухається місто моє.

Місто домен, кар'єрів, заводів.
Місто Муз і гірничих звитяг!
Тут Богдана славетні походи
Торували до волі нам шлях!

А сьогодні – весна тріумфує.
І каштани зорять вздовж доріг.
Й пелюстками садів салютує
Сонцю ярому мій Кривий Ріг!

На його гомінкім перехресті
Ми зустрілись з тобою колись.
В цих багряних доріг перевесла
Наші долі навіки вплелись!

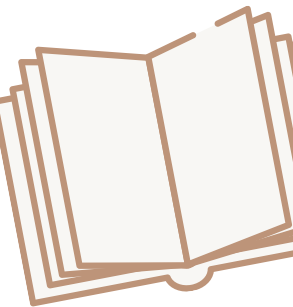

Любов БАРАНОВА

На крилах світлої мети (2001)

Рада вас бачити, батьківська хато
Й мила очам наша груша крислата!
Як ви без маминих рук зимували?
Що вам вночі завірюхи співали?
Мама на зиму поїхала в місто:
Холодно так без матусі обійстю.
Снігом засипана стежка до хати,
Вітром обломлена груша крислата.
Скресне невдовзі весна промінцями,
Ступить на стежку розвеснену мама,
Руки назустріч оселі розкине,
Нібито кривну уздрівши родину,
Й буде вас серденьком відігрівати:
Хатонько милая, хатонько-хато...

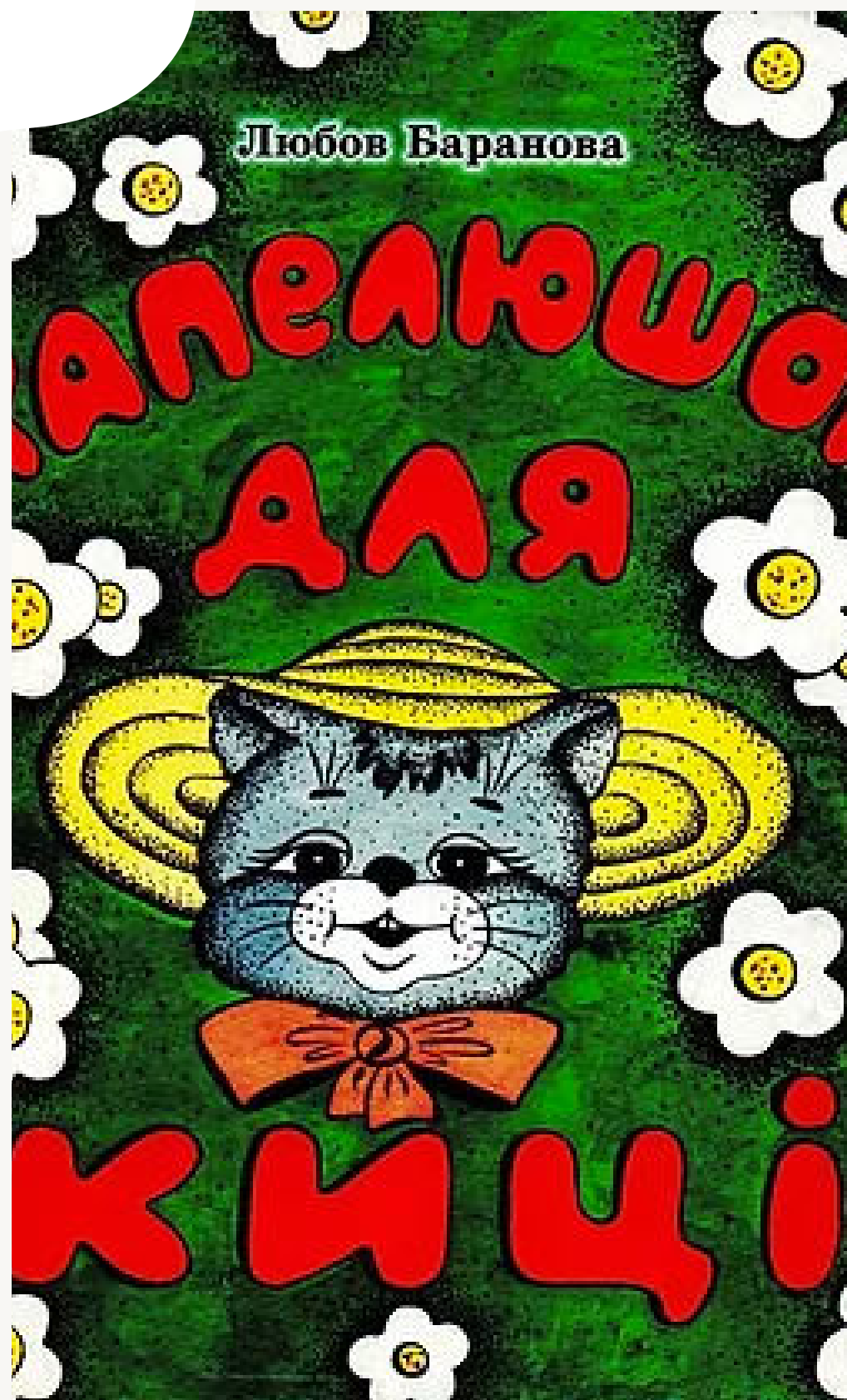

Капелюшок для киці (2003)

Ця велика, чудово ілюстрована збірка віршів для дітей “Капелюшок для киці” відкрила Любові Баранову шанувальникам її таланту ще і як природженого педагога, глибоко розуміючого “цілителя” юних душ.

*На блакитному
троні
Сидить красень в
короні.*

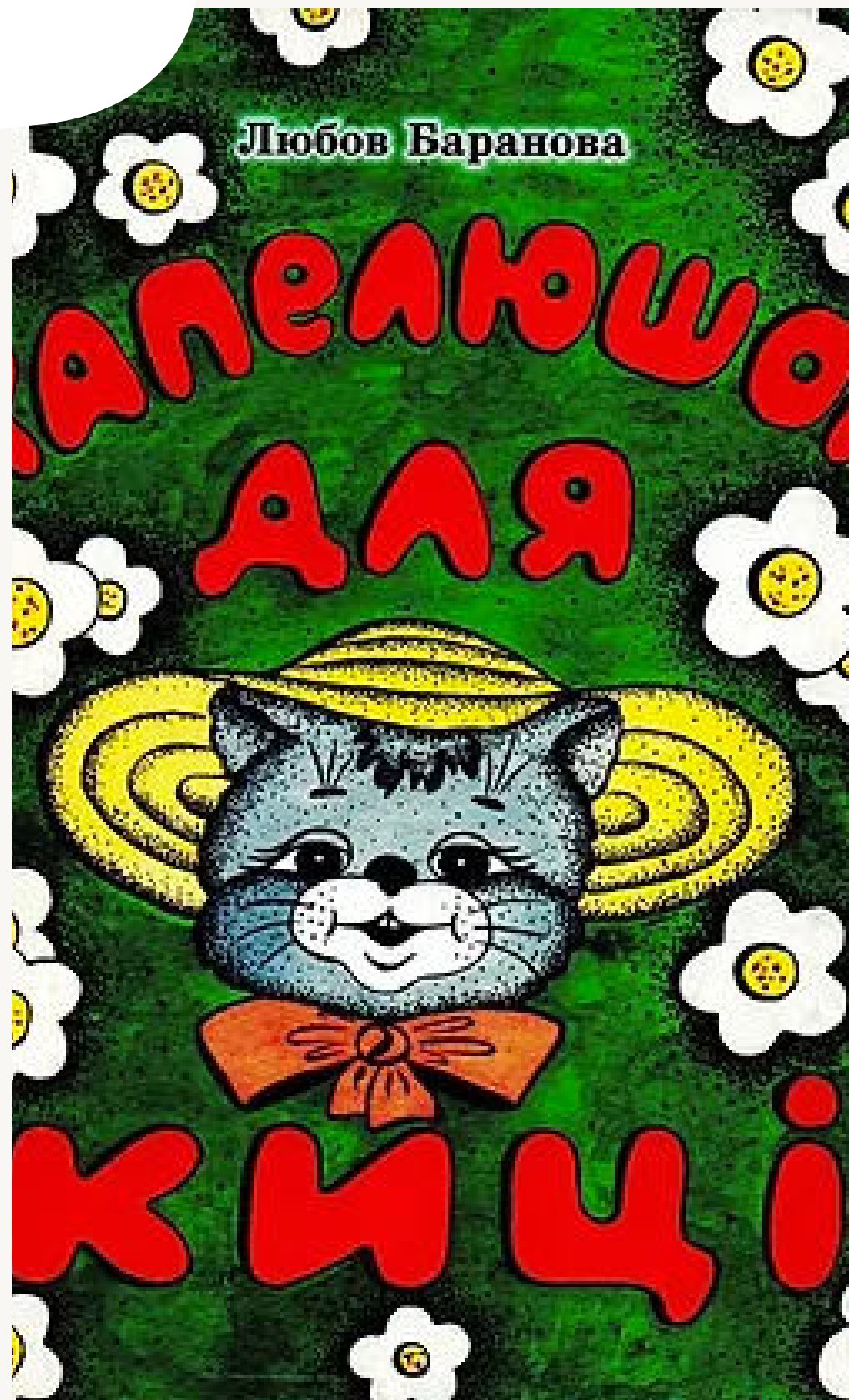
*На бузковім полотні
Золоті мигтять вогні.
Та ніхто не може, брате,
Ті вогні порохувати.*

Капелюшок для киці (2003)

Капелюшок для киці

Шила Юля киці капелюшка,
Щоб не застудила киця вухка.
Працювала Юлечка немарно:
Капелюшок вийшов дуже гарний.
Юля капелюшок приміряла
Й неслухняній киці докоряла:
“Якось, Мурко, я читала в книжці,
Що найперший ворог киця – мишці.
Це ж такий малий гризунчик, тихий,
А від тебе терпить стільки лиха!”
Ці немов підслухавши докори,
Вишмигнула мишка із-під штори.
Затремтіла Юлечка від жаху
І умить забралася на шафу.
“Ой, – кричить, – цього боюсь я звіра!
Хто вона, оця нахаба сіра?!”
Юлечці промуркотіла киця:
“Злазь, вона й сама тебе боїться...”

Жабка-задавака

“Кум-кум-кум! – кричала жабка, –
Ква-ква-ква!”
Наполохала всіх жителів ставка.
Вихвалялась: “Чим я гірша солов’я?!”
Він до півночі співає – буду й я.”
Та до неї раптом шука підпливла.
З переляку жабка сплутала слова:
“Вак-вак-вак, – вона лепече, – ум-ум-ум...”
А зубаста хижа шука жабку – хрум!
Ледве вирвалась бідненька із зубів.
Як же бік у неї вкушений болів!..

Тож даремно, юний друже, не хвались,
Бо в халепу попадеш і ти колись.

Дбайлива ненька

Накупавшись, вийшли з річки
Каченята невеличкі
І попадали в траві,
Від утоми ледь живі.
Поряд жабка стрекотіла,
Бо до всіх у неї діло:
“Чом не плаває із вами,
Каченята, ваша мама?
І чому вона не криче,
А кооче й кудкудаче?”
“Кря-кря-кря, – їй каченята.
Хочеш правду, жабко, знати?
Наша мама – знатна птиця,
Кіт її – і той боїться.
Бо вона його дзьобає
І до нас не підпускає”.
Підкажіть, як звуть рябеньку
Каченят дбайливу неньку?

(висьову)

Загадки

Вгору з квітів я здіймаюсь
І на квіти ж приземляюсь.
Знаменита я тепер:
Мій двійник – гелікоптер.
(Баба)

Золоті баранець має ріжки,
Стелить ріжками срібну доріжку.
(Місяць)

В нього ніжки чималі –
Від хмарин аж до землі.
Він веселу вдачу має,
Радо землю поливає.
(Дождь)

На блакитному троні
Сидить красень в короні.
(Сонце)

Сім стрічок в її косі,
Сонцем вплетені усі.
(Веселка)

На бузковім полотні
Золоті мигтять вогні.
Та ніхто не може, брате,
Ті вогні порухувати.
(Зірки)

Невидимка цей і рева
Гонить хвилі, гне дерева.
(Вітер)

Веселі музики

Джміль настроїв контрабас,
Коник – скрипку нову:
Покотивсь танок ураз
Лугом калиновим!

Підхопив його шпачок.
Грає на сопілці.
Витинали гопачка
Горобці на гілці.

Дивувались солов'ї:
- Хист музики мають!
Танцювальне поपुरі
Он як гарно грають!

Ой, прикрасили ж танок
Трелі солов'їні!
Ховрашок у свій свисток
Засюрчав в долині.

Ми запрошуємо всіх
До таночку, друзі,
Щоб лунав дитячий сміх
В калиновім лузі.

Хоробрий Івась

Сполох в нашому дворі:
Знов коршак повис вгорі!
Він недобру славу мав –
Часом курочок хапав.
Навіть гуси та індики
Утікають від шуліки.
Крик в дворі Івась почув
(Не з лякливих хлопчик був) –
Взяв він палицю велику,
Замахнувся на шуліку:
- Геть від двору, геть від хати,
Як не хочеш тут сконати!
Бачить той – погане діло:
Довга дрючка, хлопчик смілий, -
Рискувати не схотів,
В степ по здобич полетів.
А до двору йому – зась!
Бо хоробрий наш Івась.

Мама Олі наказала,
Щоб вона гусей пригнала.
З хвостинкою поволі
Йде мала до річки Оля:
Треба їй гусей зібрати,
Треба їх порахувати.
Є тут гусочка співуха –
Гелготить, аж терпнуть вуха.
Інша – начебто в наметі,
Заховалась в очереті.
Сіра – вибралася з річки
І пощипує травичку.
Спить рябенька під вербою...
Ой, біда, біда з лічбою!
Білі крила, довгі шиї,
Ще й шипіти кожна вміє.
Скільки ж гусочок до хати
Слід Олюні знов пригнати?

Любов Баранова

ТРІУМФ і ТИША
поезії

Тріумф і тиша (2004)

Книга присвячена світлій пам'яті мами Любові Баранової – Завірюхи Віри Петрівни. В неї увійшли найкращі поезії авторки з ранньої творчості та багато нових віршів. У нових рядках вона постає перед читачами, zalюбленими у високе слово, не лише як романтична жінка, кохана і закохана, а й все більше як Орфей гуманістичних ідеалів, захисник честі і правди, вірна дочка своєї Вітчизни, одним словом – справжня українка з непереможними віруваннями та життєвими позиціями.

Любов Баранова

ТРІУМФ і ТИША
поезії

Тріумф і тиша (2004)

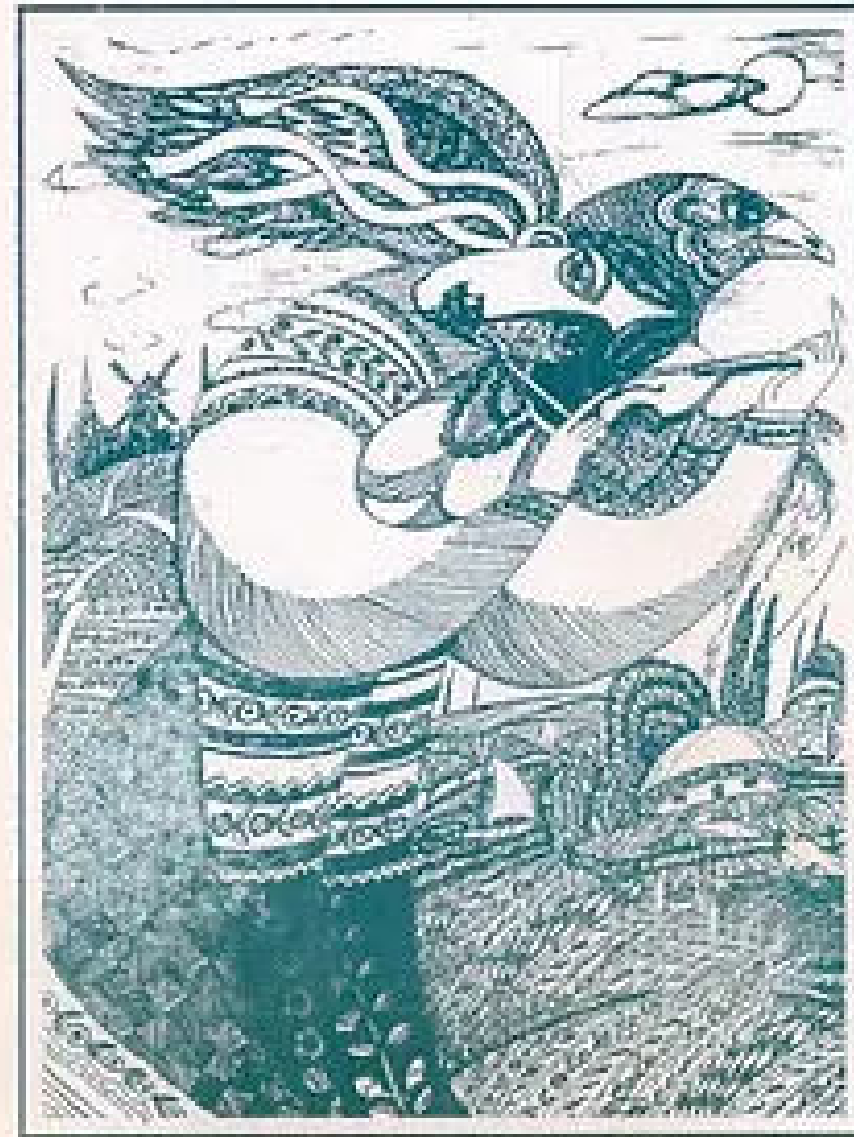
Він вороном був, ти – крилатим орлом.
Мене покохати судилось обом.
Та ворон щодня біля хати кружляв,
А ти лише гори стрімкі малював.
Ти звав до вершин, та лякав мене сніг,
А ворон пилінки здував з моїх ніг.
З тобою і небо, і сонця вогонь,
Неспокій, тривога і морок безсонь.
А з вороном – тихе спокійне життя...
Життя промайнуло, нема вороття.
Вороною, мабуть, в душі я була,
Бо, справді, чому відпустила орла?

Плід любові й снаги (2012)

Ця книга про неперебутні цінності сучасного суспільства і часу: про жертовну любов до Вітчизни, її природи і людей, про жахкі загрози екологічних катастроф, про святе почуття між чоловіком та жінкою – кохання...

Любов Баранова

ПЛІД ЛЮБОВІ Й СНАГИ

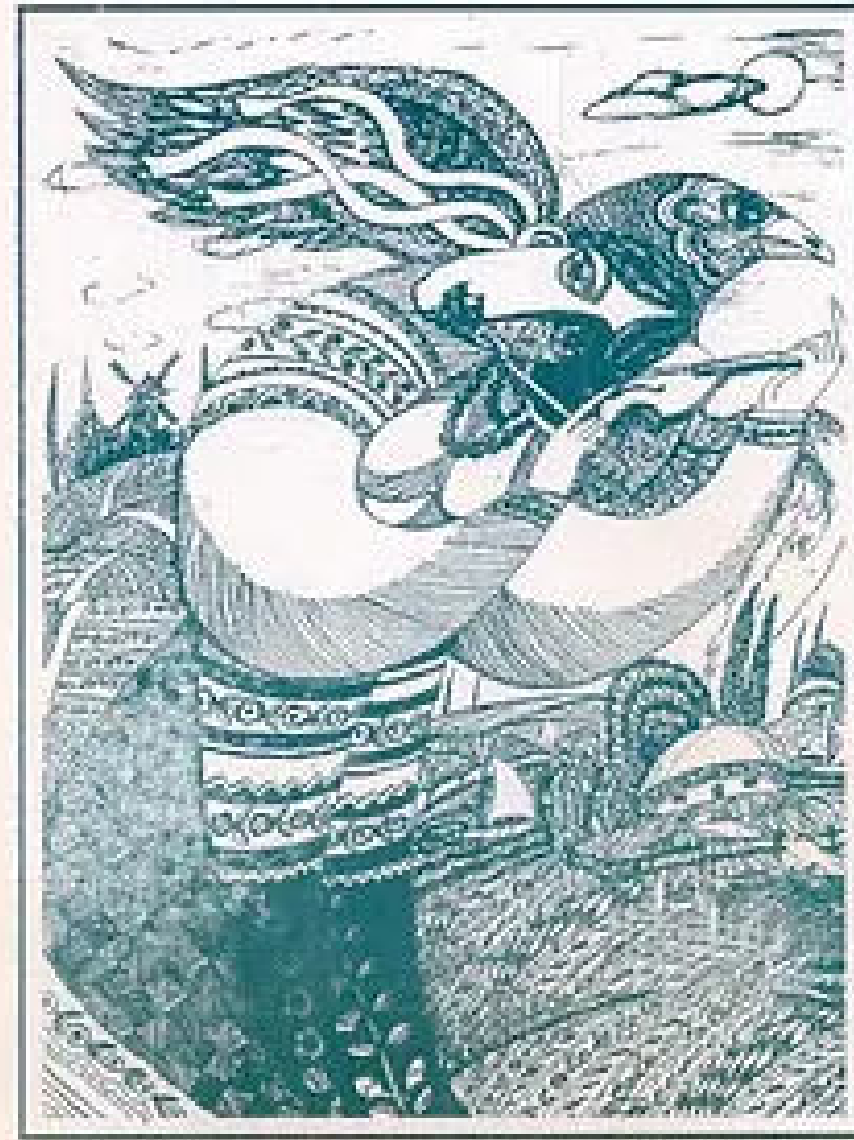
Плід любові й снаги (2012)

ПЕРШІ КРОКИ

Мати з дитятком – вічна Мадонна.
Синові кроки – ніжність бездонна.
Крочок до крочку – без допомоги:
Мамині руки гасять тривогу.
Перші два кроки в світ самостійний.
Поряд матуся – всесвіт надійний.
Перші два кроки – стежкою часу:
Цвіт материнства землю прикрасить.

Любов Баранова

ПЛІД ЛЮБОВІ Й СНАГИ

МАЛА БАТЬКІВЩИНА

Центральній бібліотеці
селу № 55 біля
автора.

16.02.2000 р.

Л. Баранова

Узагальнення

- Де народилася Любов Олександрівна Баранова?
- Де і ким працювала Любов Баранова?
- Кому присвячує свої вірші поетеса?
- Які збірки написала Любов Баранова?

THE END

